

ת"פ 9575/01/16 - מדינת ישראל נגד רמי אלחורטי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 9575-01-16 מדינת ישראל נ' אלחורטי(עציר) 01 ינואר 2017

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
מדינת ישראל בענין

מאשימה

על ידי ב"כ עו"ד נעמה טל

נגד

רמי אלחורטי (עציר)

הנאשם

על ידי ב"כ עו"ד מוחמד ענבוס

גזר דין

הרקע וכתב האישום המתוקן

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, שעניינו עבירות שוד, הסגת גבול והיזק לרכוש במזיד. ביום 6.11.16 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן כתב אישום, הנאשם חזר בו מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בין הצדדים אין הסכמה לעניין העונש.

בהתאם לכך, הרשעתי את הנאשם באותו היום, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של שוד, עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]; הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק; והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי כתב האישום המתוקן, במהלך חודש ינואר 2015 עבד הנאשם, במשך כשבועיים, במסגרייה במתחם של מפעל פ.ק. גנרטורים במשק 80 במושב אחיסמך **[המתחם]**. ביום 16.10.15, בסמוך לשעה 02:40, נכנסו הנאשם ואחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה **[אחר]** למתחם. באותה עת, מר מיכאל גוזמו **[המתלונן]**, שאמון על אבטחת המתחם, שמע רעש ויצא לבדוק את מקורו. כשהגיע המתלונן בסמוך לנאשם והאחר, הם אחזו בידיו וברגליו, הרימו אותו באוויר והפילו אותו ארצה וכן סובבוהו, כשפניו מופנות ארצה. במטרה להתגונן, הכה המתלונן את הנאשם מכה אחת בראשו, באמצעות פנס. בסמוך לאחר מכן, משכו הנאשם והאחר את ידיו של המתלונן מאחורי גבו ואחזו ברגליו. בהמשך קשרו את ידיו ורגליו באמצעות כבל וחגורתו שהוסרה מגופו, וזאת בכדי למנוע ממנו להפריע להם בביצוע העבירה. מיד לאחר מכן אחד המעורבים בשוד נשאר עם המתלונן הכבול והשני נכנס אל המבנה במתחם, התיישב במושב הנהג של מלגזה שחנתה במקום, התניע אותה והחל לנסוע בפראות. אותו שני החל לגרום נזק למבנה במתחם ולציוד שבו ואף התנגש בקירות הפח במבנה ומוטט חלק מהם. משהופעלה האזעקה במתחם, משכו השניים את השומר לחדרו והורו לו להגיד בבוקר שלא היה כלום ושהכל תקין. בשלב הזה, נמלטו השניים ממקום האירוע. במהלך האירוע, נטלו הנאשם והאחר טלפון מסוג "אקאי" שהיה בנרתיק על החגורה של המתלונן, פנס של חברת "אולייט", השייך

למתלונן, וטלפון מסוג "סמסונג" השייך לחברת פ.ק. גנרטורים וציוד בע"מ.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

3. ב"כ המאשימה הגישה את הראיות הבאות לעניין העונש - הצהרת נפגע עבירה [תנ/1]; חשבונית על אודות הנזקים שגרמו מעשי הנאשם לחברת פ.ק. גנרטורים וציוד בע"מ [תנ/2]; רישום פלילי של הנאשם [תנ/3]; וגזר דין מת"פ 22578-08-12 מיום 24.3.13 [התיק הקודם] שבמסגרתו הוטל על הנאשם, בין היתר, מאסר על תנאי בר הפעלה [תנ/4]. את תוכן של הראיות הללו אפרט בהמשך.

ב"כ המאשימה ציינה את הערכים המוגנים בעבירת השוד - הגנה על זכות הקניין ורכוש הפרט וכן הגנה על תחושת הביטחון ושלמות גופו של אדם. לטענת ב"כ המאשימה חומרת העבירה נעוצה בכך שהיא בוצעה כלפי "עובדי לילה" כלשונה, מאחר שעובדים אלה נתפסים כטרף קל ומשכך יש חובה מוגברת להגן עליהם בדרך של הטלת עונשים כבדים (ע"פ 5280/14 פלוני נ' מדינת ישראל [10.2.15]; ע"פ 5368/14 אברהם נ' מדינת ישראל [8.9.14] [עניין אברהם]; וע"פ 4812/12 סעדייב נ' מדינת ישראל [11.4.13] [עניין סעדייב]). עוד ציינה כי יש בעבירת השוד פוטנציאל של הסלמה והידרדרות שעלולים במקרי קיצון אף להוביל לפגיעה בנפש, מאחר שאין לצפות מה תהא תגובתו של קורבן מעשי השוד. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה נוספת שבמסגרתה נפסק כי יש צורך בענישה מחמירה בעבירות אלו [ר' ע"פ 4949/15 מקדסי נ' מדינת ישראל [17.3.16], פסקה 11; ע"פ 7475/15 שריקי נ' מדינת ישראל [18.2.16] [עניין שריקי]].

4. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, ב"כ המאשימה הפנתה למספר רב של פסקי דין, כאשר חלקם אינם מתאימים לנסיבות המקרה ואיני סבורה כי ניתן לגזור מהם גזרה שווה לעניינו. כוונתי היא לאותם פסקי דין שעניינם בשוד מונית, שוד קשישה ושוד אדם בביתו. בביצוע עבירת השוד ישנה קשת רחבה של מקרים ולא ניתן להקיש מאותם המקרים לעניינו. משכך לא מצאתי לנכון לאזכרם. יובהר כי גם בפסקי הדין שמצאתי לנכון לפרטם, יש אבחנות רלוונטיות מהמקרה שלנו. והם כדלקמן:

א. **בעניין שריקי** בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת עונשו, בגין שוד חנות הלבשה בנסיבות מחמירות, ואישר את מתחם העונש שקבעה הערכאה הדיונית, שנע בין 18 לבין 40 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט אישר את העונש שעמד, בתחתית מתחם הענישה, על 22 חודשים. בית המשפט העליון עמד על השיקולים שבחנה הערכאה הדיונית - הודאה, לקיחת אחריות, נסיבות אישיות והעדר עבר פלילי - ולא מצא כי המתחם או העונש ראויים להתערבות;

ב. **בעניין אברהם**, ערער המערער על חומרת העונש שנגזר עליו בגין הרשעתו בשוד בתחנת דלק, שבוצע בנסיבות מחמירות (בצוותא). בית המשפט העליון אישר את מתחם העונש שעמד על 3 עד 5 שנות מאסר ודחה את הערעור, תוך שקבע כי עונשו שעמד על 42 חודשים (3.5 שנים) ראוי והולם;

ג. ע"פ 4012/13 זיני (ולר) נ' מדינת ישראל [12.2.14] [עניין זיני], שבו הורשעו המערערים (אחים)

בשוד בצוותא של חנות תכשיטים. הערעור הופנה כלפי חומרת העונש. המערערים הורשעו לאחר שהודו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות. בענייננו, מערער 1 הוא הרלוונטי. מדובר במערער צעיר בן 23, כאשר לחובתו עבר פלילי משמעותי, בין היתר בעבירות רכוש. בית המשפט העליון אישר את מתחם הענישה שנקבע בעניינם, שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר, והותיר את עונשו של מערער, 1, שעמד על 4 שנות מאסר, על כנו;

ד. **בעניין סעדייב**, הערעור נסוב על חומרת העונש, בגין מעשה שוד בקיוסק בשעת לילה מאוחרת ועבירות אלימות נגד שוטרים. בית המשפט קבע כי העונש של 36 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, הוא הולם וראוי, ודחה את הערעור.

5. במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ציינה התובעת כי אין מדובר באירוע ספונטני, שכן הנאשם עבד במקום עובר לביצוע העבירה וידע מהי "שעת הכושר" להוצאת התכנית העבריינית אל הפועל. הנאשם חבר לאדם אחר וביצע את המעשים בצוותא. הנאשם והאחר נכנסו למתחם בשעת לילה מאוחרת, הפתיעו את השומר, אחזו בגפיו וכפתו אותו באמצעות חגורה שהוסרה מגופו. הנאשם או האחר, נכנס למבנה המתחם, עלה על מלגזה והחל לנסוע בה בפראות, תוך גרימת נזק למבנה ולציוד שבמתחם. ב"כ המאשימה הפנתה לתנ/2 שמלמד על הנזקים הקונקרטיים שגרמו הנאשם והאחר למבנה - נזקים ששוויים, על פי מר תרועה, ע.סמנכ"ל בחברת פ.ק. גנרטורים וציוד בע"מ, הסתכם ב-8,130 ₪. בנוסף טענה התובעת, כי ישנם נזקים קונקרטיים נוספים, בדמות פגיעה בתחושת הבטחון וחדירה לפרטיות. עוד ציינה כי הנאשם והאחר לקחו מהמתלון 2 טלפונים ניידים ופנס, ששוויים לא נמנה במסגרת תנ/2.

נוכח כל אלה, עתרה התובעת לקבוע מתחם עונש אחד בגין כל העבירות שבין 3 עד 6 שנות מאסר בפועל.

6. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן ולקח אחריות על מעשיו. עוד ציינה כי הנאשם לא עשה כל מאמץ לתקן את תוצאות העבירה בכך שעד היום לא פיצה את החברה על הנזקים שנגרמו לה ולא השיב את הרכוש שנשדד (הגם שהרכוש תפוס בידי משטרת ישראל). עוד הפנתה לנזקים שנגרמו למתלון, כפי שהובאו במסגרת הצהרת נפגע עבירה [תנ/1], שמפאת צנעת הפרט לא אפרטם.

ב"כ המאשימה הפנתה לרישום הפלילי של הנאשם [תנ/3], שממנו עולה כי הרשעתו האחרונה היא ממרס, 2013 בעבירות של גניבה ופריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה. באותו פסק דין הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים ומאסר מותנה ל-10 חודשים למשך 3 שנים, בגין העבירות שבהן הורשע [תנ/4]. מדובר במאסר מותנה בר הפעלה, הגם שהוא הוטל שלא על העבירות שבהן הורשע הנאשם בתיק דנא, שכן המבחן שקבע בית המשפט העליון בעניין זה הוא מבחן מהותי, שבמסגרתו יש לבחון האם העבירה שבה הורשע הנאשם כוללת בחובה, מבחינת יסודותיה, את היסודות הקבועים בעבירת התנאי (ר' ע"פ 49/80 **מסילתי ואח' נ' מדינת ישראל** [16.6.80]). יצוין כי ב"כ הנאשם קיבל את עמדת המאשימה בעניין זה. עובר להרשעתו האחרונה, הנאשם הורשע 18 פעמים בדין, בין היתר בגין עבירות התפרצות, גניבה, היזק לרכוש, עבירות כנגד שוטרים ועוד, והוא נשא בעברו מאסרים מאחורי סורג הברית.

לאור כל המתואר לעיל, ביקשה התובעת להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף העליון של המתחם שצוין, מאסר בן 6 שנים, והפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר, קרי 6 שנים ו-10 חודשי מאסר בפועל.

טיעוני ההגנה

7. תחילה טען ב"כ הנאשם כי הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה אינה מתאימה למקרה דנן, מאחר שהיא מתייחסת למקרי שוד בנסיבות מחמירות, כאשר רוב המקרים שתוארו הם שוד של נהגי מוניות שבהם נסיבות האירוע הן אחרות לחלוטין וחמורות מהתיק שלנו. לדבריו, קיימת החמרה בענישה באירועים אלו לאור תדירות התופעה והיותה פוגעת בציבור ספציפי שניזוק ממנה. משכך אין לגזור גזירה שווה מאותם אירועים לתיק הנוכחי. כך גם לגבי פסק הדין **בעניין זיני**, שבו בוצע שוד בחנות תכשיטים, באמצעות גז מדמיע, והופעלה נגד המתלונן אלימות קשה. בת"פ 33914-01-14 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' פרוסקוריקוב** [19.11.14] (שאותו לא מצאתי לנכון לאזכר בפסקה 5 נוכח הנסיבות השונות), דובר על שוד שבוצע באמצעות סכין מתקפלת שהוצמדה לצווארו של המתלונן כאשר השוד בוצע בביתו. לאור זאת טען ב"כ הנאשם כי אין בפסיקה שהוצגה כדי ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות התיק שבפנינו.

בנקודה זו אציין כי במהלך טיעוני ההגנה, ב"כ המאשימה הסבירה כי בשל "טעות קולמוס" כלשונה, יוחסה לנאשם עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק ולא עבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק, ולטענתה, לא בכדי בדיון שהתקיים ביום 6.11.16, שבמסגרתו הציגו הצדדים לבית המשפט את הסדר הטיעון, היא מנתה את השינויים שנערכו בעובדות כתב האישום המתוקן, ולא ציינה שינוי כלשהו שנעשה בהוראות החיקוק. משכך, טענתה היא כי בשגגה הוגש כתב אישום מתוקן עם סעיף חיקוק מקל וסמכה טענתה על כך שכבר ביום הגשת כתב האישום הוראת החיקוק שונתה לסעיף 402(ב) לחוק. הסנגור לא הגיב לטענה זו, אולי משום שלא באה בצידה כל בקשה אופרטיבית, אלא המשיך בטיעוניו לעניין העונש.

כאמור - הטענה לא לוותה בבקשה מעשית, וטוב שכך, שהרי הנאשם כבר הורשע בדיון, לאחר שהסכים לכתב האישום המתוקן שהוגש, ולא ניתן בשלב הזה להתייחס אליו כאילו הורשע בחלופה החמורה יותר. העובדות בכתב האישום, שבהן הודה הנאשם, מציינות תמונה של שוד בנסיבות מחמירות, ואלה כמובן העובדות שעל בסיסן נקבעות הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אך מבחינת ההשוואה לפסיקה המתייחסת לסעיף חוק מחמיר יותר, יש לנקוט את הזהירות המתבקשת.

8. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הסנגור התייחס לתיקון שבוצע לקולא בכתב האישום וטען כי מדובר בתיקון מהותי, ועתה, נסיבות האירוע כפי שהן מתוארות בכתב האישום המתוקן, מתייחסות לאירוע שוד במדרג חומרה נמוך. לא מדובר באירוע אשר תוכנן מראש, ולא בכדי לא מיוחסת לנאשם גם עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. עוד צוין כי קשירת המתלונן באירוע באה בעקבות תקיפתו של המתלונן את הנאשם בראשו באמצעות פנס מה שגרם לו לחבלה ודימום. הנאשם והאחר שדדו בסופו של דבר שני טלפונים ניידים, שערכם הכספי עומד על כעשרות שקלים, ופנס. חפצים אלו תפוסים בידי המשטרה ואין סיבה שלא להחזירם למתלונן. משכך - הנזק הקונקרטי שנגרם למתלונן מבחינה חומרית הוא מינורי, וזאת מבלי להקל בנזקו הנפשי. הסנגור ציין שהנאשם סובל מבעיית אלכוהול והאירוע נבע מכך ששתה כמות אלכוהול מסוימת בסמוך לביצועו. עוד טען שבתום האירוע המתלונן שוחרר, ומשכך רמת האלימות באירוע הייתה

נמוכה. אצין, כי עובדות אלו אינן חלק מכתב האישום ולא מדובר בעובדות שהוכחו בפניי, ויתר על כן - במהלך הטיעונים ב"כ המאשימה התנגדה לטענה כי הנאשם שיחרר את המתלונן בתום האירוע, בטענה שעובדה זו לא עולה מכתב האישום. לאור כך, ומאחר שבתיק לא נשמעו ראיות, אין מדובר בעובדות שהוכחו בהתאם לסעיף 40 לחוק.

9. גם הסנגור הפנה לפסיקה ולרמת הענישה הנוהגת. לאחר שעברתי על כלל הפסקה שהוגשה, כמו על פסקי הדין מטעם המאשימה, לא מצאתי לנכון להתייחס לכולה, מאחר שבחלקה דובר על מעשי שוד מוניות או שוד טלפונים ניידים, ולמקרים שאינם רלוונטיים בנסיבותיהם למקרה דנא, ובחלקה בית המשפט נתן משקל נכבד להעדר עבר פלילי והליכי שיקום - נסיבות שאינן מתקיימות בענייננו. לפיכך מצאתי לאזכר את הפסיקה הבאה, תוך אבחון הנסיבות הרלוונטיות:

א. ע"פ 4125/14 **חרב נ' מדינת ישראל** [6.1.15], שבו הורשע המערער בעבירה של ניסיון שוד מכולת בשפרעם באמצעות חפץ פלסטיק הנחזה להיות אקדח. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה שנקבע (בין 2 לבין 5 שנות מאסר) כמו גם העונש שנגזר (30 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים) סוטים לחומרה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה בנסיבות המקרה שבו לא הופעלה אלימות קשה (ובאותו מקרה האירוע לא היה חמור מבחינת המדרג והיה מדובר על אירוע ספונטני), נע בין שנה ל-3 שנות מאסר בפועל. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, בית המשפט סבר שיש להקל בעונשו של המערער בשל נסיבות חייו האישיות, הגם שלחובתו עבר פלילי מכביד, והפחית את עונשו ל-24 חודשי מאסר בפועל (חלף 30 חודשים);

ב. ע"פ 4178/13 **אבו נאב נ' מדינת ישראל** [12.2.14], שבו הורשע המערער, לאחר הליך שמיעת ראיות, בשוד והתפרצות לסניף "ארומה" בנסיבות מחמירות (בצוותא) שבמסגרתו נגנבו קופות הסניף ועובד של הסניף הותקף. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי בנסיבות המקרה מתחם העונש שנקבע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל הוא ראוי, ועונשו של המערער שהועמד בחלקו התחתון של מתחם הענישה - 28 חודשי מאסר - הולם נוכח נסיבות חייו הקשות, העדר עבר פלילי והמלצת שירות המבחן;

ג. ת"פ (מחוזי חיפה) 27878-02-16 **מדינת ישראל נ' מסרי** [25.8.16], שבו הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון לאחר שמיעת פרשת תביעה, בשוד וכניסה והתפרצות בנסיבות מחמירות לחנות נוחות בתחנת דלק "דלק גל" סמוך לכרמיאל. הנאשם ביצע את המעשים ביחד עם אדם נוסף, כשהם רעולי פנים, והנאשם החזיק בידו חפץ הנחזה להיות אקדח. בית המשפט קבע כי בנסיבות המקרה מתחם העונש ההולם נע בין 20 חודשים לבין 4 שנות מאסר בפועל. אשר לעונשו של הנאשם בתוך המתחם, בית המשפט התחשב בכך שהנאשם לקח אחריות על מעשיו, הגם שהדבר נעשה בשלב מאוחר יחסית של ניהול משפטו, הפקיד 10,000 ₪ כפיצוי לבעל החנות על הנזקים שגרם בעת ביצוע העבירה, גילו הצעיר והעדר עבר פלילי - וגזר עליו 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על גזר הדין לא הוגש ערעור על ידי מי מהצדדים להליך;

ד. ת"פ (מחוזי חיפה) 41271-08-14 **מדינת ישראל נ' סויטו** [20.10.15], שבו הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת נשק שלא כדין ושוד בנסיבות מחמירות. מדובר באירוע שבו הנאשם ואדם נוסף קשרו קשר לשדוד באמצעות אקדח את נשקו של שומר בעסק לשיווק משקאות באזור כפר מנר. בהגיעם לעסק איים הנאשם על השומר באמצעות הנשק, ומשלא מצאו עליו אקדח, שדדו השניים טלפון נייד ומחשב אייפד מיני שהיו בעמדת השומר

וברחו מהמקום. בית המשפט קבע כי בנסיבות המקרה מתחם העונש ההולם נע בין שנה לבין 54 חודשי מאסר בפועל. בקביעת עונשו של הנאשם לקח בית המשפט בחשבון את הודאתו, לקיחת האחריות על מעשיו, חסכון בזמן שיפוטי יקר, גילו הצעיר (ביצע את המעשים בהיותו בן 18 וחודש) והעדר עבר פלילי. משכך גזר בית המשפט על הנאשם 23 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. על גזר דין זה לא הוגש ערעור לבית המשפט העליון.

נוכח כל אלה, עתר הסנגור לקבוע מתחם עונש שבין 6 עד 30 חודשי מאסר בפועל.

10. הסנגור התייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם. לדבריו, הנאשם בן 44, נשוי בשנית ואב לפעוטה כבת שנה, ואין ספק כי עונשו של הנאשם יפגע במשפחתו. עוד ציין כי הנאשם לקח אחריות למעשיו, הודה בכתב האישום בטרם ניהול הוכחות ובכך חסך זמן שיפוטי רב. אשר לעברו הפלילי, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם החל את הסתבכותו עם חוק כבד בגיל 17 וזאת בשל נפילתו לסמים, שמהם הצליח להיגמל רק בשנת 2013. ב"כ הנאשם ציין כי הגם שעברו הפלילי הוא מכביד הוא יחסית רחוק, כך שאת העבירה האחרונה ביצע ביוני 2012.

לאור כל אלה, סבור הסנגור כי עונש מאסר בן 18 חודשים יהיה הולם בנסיבות המקרה.

דבר הנאשם

11. הנאשם ציין כי גדל במשפחה שמנתה 18 ילדים שאמו גדלה אותם בגפה. בגיל צעיר נכנס למוסד וכלשונו - שם הכיר "ילדים עבריינים" והחל לעשות שימוש בסמים. לאחר שחרורו ממאסרו האחרון, טען הנאשם, כי הוא החל לבנות חיים חדשים שבמסגרתם מצא עבודה, התחתן ונולדה לו ילדה. עובר לאירוע הנאשם טען כי שתה אלכוהול עם חברים מה שגרם לו לבצע את העבירות מושא התיק דנא. הוא ציין כי כעת הוא מקווה להשתקם, לטפל בעצמו ולהתחיל את חייו. עם זאת, קשה לומר כי בדבריו הובעה אמפתיה לקורבן, או הפנמה של חומרת מעשיו, והוא בעיקר התמקד בבקשת רחמים על עצמו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

12. הערכים המוגנים בקביעת האיסור על ביצוע מעשי שוד והסגת גבול הם זכותו של אדם לשלמות גופנית ונפשית, הזכות לבטחון אישי, בכל מקום, לרבות במקום עבודתו, זכותו של אדם לשמור על קניינו וכן הגנה על שלום הציבור. אלו גם הערכים המוגנים בעבירה של היזק לרכוש בזדון בדגש על זכותו של אדם לשמור על שלמות קניינו. מעשי הנאשם הביאו לפגיעה ממשית ומשמעותית באותם ערכים. הסגת גבול וכניסה לתוך מתחם עסקי באמצע הלילה, תוך תקיפת השומר וכבילתו מהווה פגיעה של ממש לזכותו של אדם לשלמות גופו, נפשו ובטחונו האישי. אין צורך בדמיון רב, וגם ללא תצהיר נפגע עבירה, כדי להבין את הפחד והאימה שאחזו בשומר שעה שהוא הותקף על ידי שני אלמונים באמצע הלילה, כאשר אין לדעת מה מטרותם ועד לאן ירחיקו מעשיהם. עם זאת, מצאתי כי יש להתחשב בכך שבסופו של יום לא הופעלה נגד השומר אלימות קשה ולא נגרמו לו חבלות כלשהן. נוסף על הפגיעה בשומר, הנאשם והאחר גרמו לנזק לא

מבוטל למתחם, תוך שאחד משניהם עולה על מלגזה השייכת לעסק ומתנגש בעוצמה ובאופן מכוון בקירות פח המבנה עד שגרם לחלקם להתמוטט. בהמשך לכך, הנאשם שדד מהשומר 2 טלפונים סלולריים וכן פנס, תוך פגיעה בזכות הקניין. בע"פ 5034/13 **דזלילוב נ' מדינת ישראל** [17.9.14], קבע כבוד השופט שהם בפסקה 26: "מן הראוי לחזור ולהדגיש, כי מחובתם של בתי המשפט להעביר מסר מרתיע, וחד משמעי, לפיו כל מי שבוחר בדרך עבריינית ואלימה כדי להשיג רווחים קלים על חשבון הזולת, תוך פגיעה פיזית ונפשית בקורבנות חסרי מגן, אחת דינו להישלח מאחורי סורג ובריאח לתקופה משמעותית וממושכת".

13. לגבי מדיניות הענישה הנוהגת יש לזכור כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים, הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. אין להשוות עבירת שוד טלפוניים ניידים, לשוד קשישים, או לשוד נהגי מוניות. כבר נפסק כי מדיניות הענישה הנוהגת תלויה בנסיבות הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו (ע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** [29.6.14], פסקה 10).

במקרה דנן, מצויים אנו במדרג בינוני-נמוך מבחינת טיב העבירה, מאחר שמצד אחד - הופעלה נגד המתלונן אלימות, על ידי שניים יחדיו, אך מצד שני - המעשים בוצעו ללא נשק קר או חם, לא נגרמו למתלונן חבלות או פציעות כלשהן והנזק שנגרם מביצוע עבירת השוד אינו כה גבוה (2 טלפונים ניידים ופנס). יש מקום לציין כי לגבי עבירה של היזק לרכוש בזדון אנו נמצאים במדרג ביניים של חומרה, שכן הנזק שנגרם למבנה כתוצאה ממעשיו של הנאשם ושותפו, כאשר נהגו במלגזה, הם משמעותיים והוערכו באלפי שקלים.

בפסיקה שאלה הפנו הצדדים ניתן למצוא מדיניות ענישה רחבה ומגוונת, המשתנה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ומשך קיים קושי להקיש מרוב פסקי הדין שעליהם הסתמכו הצדדים, מאחר שהנסיבות של המעשים וגם של העושים באותם פסקי דין שונות מאד מענייננו. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, נעזרתי בפסקי הדין הבאים, תוך אבחונם מהמקרה שלפניי:

א. ע"פ 5793/00 **אלסוורקה נ' מדינת ישראל** [5.12.00]: בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על גזר דינו בגין שוד חווה לגידול עזים וכבשים שבוצע בצוותא. המערער, יחד עם שניים נוספים, הגיעו לחווה בשעות הלילה, תקפו את השומר באמצעות בקבוק בראשו, כפתו אותו בידיו ורגליו וכיסו את ראשו בשמיכה. השלושה העמיסו על רכבם את השלל בחווה (עזים, כבשים ועוד) וברחו מהמקום. בית המשפט קבע כי העונש שהוטל על המערער - 3 שנות מאסר בגין עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושוד בנסיבות מחמירות, הוא עונש ראוי ואינו חמור כלל. יובהר, כי בענייננו לא יוחסה לנאשם עבירה של קשירת קשר ואף שהשוד בוצע בצוותא, לא יוחס לנאשם שוד בנסיבות מחמירות;

ב. ת"פ (מחוזי באר שבע) 8083/07 **מדינת ישראל נ' פארס** [3.1.11], שבו הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שוד בנסיבות מחמירות, היזק לרכוש בזדון והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לאחר ששדד עם אחר, לפנות בוקר "פיצוציה", כשהם מצוידים בסכינים ועוטים כובעי גרב וכפפות. ההרשעה היתה לאחר שמיעת ראיות. השניים איימו על עובד הפיצוציה בסכינים וגרמו לו לפתוח את קופת העסק, שממנה נטלו כ-12,000 ₪, חבילות כרטיסי שיחות של טלפון נייד וטלכרדים. בהמשך, הנאשם והאחר גרמו נזק רב לפיצוציה בכך ששברו חפצים והפכו את המקום. בעת הגעת שוטרים למקום האירוע,

ברח הנאשם מהשוטרים ובהמשך התנגד למעצרו. בית המשפט לקח בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, גילו הצעיר של הנאשם, נסיבות חייו הקשות, מצבו הרפואי ועברו הפלילי שאינו מכביד, וגזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בתיק בעניינו, בשונה מעניין פארס, מצד אחד אין מדובר בעבירה בנסיבות מחמירות, אך מצד שני, גילו של הנאשם אינו צעיר ולחובתו עבר פלילי מכביד רצוף בעבירות דומות. יש לציין כי הנאשם בעניין פארס הגיש ערעור על הרשעתו בדיון ולא על עונשו לבית המשפט העליון, אשר דן בעניינו במסגרת ע"פ 1211/11 **פארס נ' מדינת ישראל** [13.6.11] ודחה את ערעורו, מאחר שהוא נסוב על קביעות עובדתיות שאין בית המשפט העליון נוהג להתערב בהם;

ג. ת"פ (מחוזי ירושלים) 293/08 **מדינת ישראל נ' כהן ואח'** [22.10.09], שבו הנאשמים - אב ובנו - הורשעו בשוד בחבורה, לאחר שנכנסו לחנות מכולת, תפסו את עובד החנות (שהיה קטין) בחולצתו, הצמידו אותו לקיר ונטלו מקופת החנות 4,000 ₪ במזומן. בהמשך, הצליח המתלונן להדוף מעליו את אחד הנאשמים והוציא מחזקתו של האחר את הכסף שנלקח מקופתו. לאחר מכן ברחו הנאשמים מהחנות. בית המשפט עמד על חומרת מעשיהם של הנאשמים, עברם הפלילי המכביד, מצב בריאותם הלקוי ונסיבותיהם האישיות. הנאשמים ביקשו לבדוק אפשרות לשלוח אותם לטיפול של גמילה מסמים בטרם גזירת עונשם. בית המשפט קבע כי אין הצדקה לדחות את עונשם, והם יכולים להתחיל טיפול גמילה בתוככי הכלא, במהלך ריצוי מאסרם. בגין כל המתואר לעיל, גזר בית המשפט על הנאשמים 14 חודשי מאסר בפועל והפעיל מאסר מותנה בר הפעלה. על גזר דין זה לא הוגש ערעור על ידי מי מהצדדים.

14. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה: לעבירה קדם תכנון, שהרי לא בכדי הנאשם והאחר בחרו לשדוד דווקא את המתחם העסקי הזה, שהוא כאמור מקום עבודתו הקודם של הנאשם. חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה מרכזי, הן בבחירת מקום השוד, הן במעשים עצמם - ארב יחד עם האחר לשומר המתחם, תקף יחד עם האחר את השומר במתחם וכפת אותו. בדברי הנאשם לפני (עמוד 23 לפרוטוקול, שורה 29), הוא אמר כי הוא היה זה שעלה על המלגזה. מכאן שהוא זה שגרם לנזק והרס רב במתחם. הנאשם נטל יחד עם האחר מהשומר שני טלפונים ניידים ופנס. הנזק הפוטנציאלי הטמון בעבירת השוד הוא נגזרת מנסיבות ביצוע העבירה, כאשר בעניינו העבירה בוצעה ללא נשק חם או קר, ועם זאת קיים תמיד פוטנציאל לפגיעה קשה, שכן אין לדעת כיצד יגיב קורבן עבירת השוד. דבר זה יש בו כדי להשפיע הנזק שעלול להיגרם מביצוע עבירת השוד. בעניינו, הנזק הקונקרטי שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות אינו זניח, הן נוכח הנזקים שנגרמו למתחם, שעומדים על למעלה מ-8,000 ₪ [תנ/2], הן נוכח הנזק שנגרם לשומר ולבעל העסק. עוד יצוין, כי רמת האלימות שהופעלה נגד השומר אינה מן הקשות, אך אין להקל בה ראש.

15. בהתחשב בכל אלה, ובפרט בכך שלא נעשה שמוש בנשק קר או חם (או בחפץ דמוי נשק), ובכך ש"פירות השוד" היו קטנים, יחסית, ומבלי להתעלם מנזקי השוד, נראה לי כי **המתחם הנכון, בנסיבות העניין, לכל העבירות, נע בין 30 חודשי מאסר בפועל, לבין 54 חודשי מאסר בפועל.**

מיקום הנאשם בתוך המתחם

16. תחילה אציין כי לא מצאתי שקיימים שיקולים כלשהם, הקבועים בסעיף 40ג(ב) ובהלכה הפסוקה, לחריגה ממתחם הענישה שקבעתי.

הנאשם בן 44, נשוי ואב לילדה קטנה כבת שנה, ומכאן שהטלת מאסר על הנאשם תפגע במשפחתו, אך איני סבורה כי מדובר בפגיעה שהיא יותר מ"הפגיעה הרגילה" הנגרמת למשפחה כתוצאה משליחת ראש המשפחה למאסר. הנאשם נשא בעברו מאסרים לא מעטים, ועל כן איני צופה כי שליחתו למאסר תגרום לו עצמו לפגיעה יוצאת דופן.

לזכות הנאשם יש לזקוף את הודייתו, לקיחת האחריות והחסכון בזמן ציבורי. עוד יש לקחת בחשבון את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שנטען הן על ידו, הן על ידי בא כוחו. לחובת הנאשם יש לזקוף את עברו הפלילי הלא מבוטל (17 הרשעות קודמות ו-2 רישומים ללא הרשעה), שכולל גם הרשעות בעבירות דומות ביותר, שבגינן אף ריצה מספר מאסרים מאחורי סורג ובריח. לאלה יש להוסיף כי ביצע את העבירה בתיק זה בעוד תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה, שהוטל עליו במסגרת תיק קודם. דומה כי לא היה במאסריו ובהרשעות אלו כדי להרתיע אותו, ומשכך יש להניח שהרתעתו האישית תושג רק אם יוטל עליו עונש מחמיר, שיהיה בו כדי להרתיעו מלחזור על מעשיו בשנית. לעניין טענתו של הנאשם כי מאז מאסרו האחרון ניסה לנהל אורח חיים נורמטיבי, אני סבורה שיש להתייחס לטענה זו בזהירות, שכן בעיצומו של אותו "אורח חיים נורמטיבי" הוא ביצע את העבירות בתיק זה.

17. נוכח כל האמור לעיל, סבורני שיש למקם את הנאשם בחציו העליון של המתחם, מעט מעל האמצע, ולהטיל עליו גם מאסר מותנה משמעותי, קנס ופיצוי כספי. יצוין, כי אלמלא הודייתו במעשים ולקיחת האחריות, היה מקום למקם את עונשו ממש בחלקו העליון של המתחם, וזאת נוכח עברו הפלילי המכביד והדומה, שנזקף לחובתו.

18. ביחס למאסר המותנה התלוי ועומד לחובת הנאשם: כפי שצינתי לעיל, נוכח הסכמת הצדדים כי ניתן להפעיל את המאסר המותנה שנגזר על הנאשם, אזי בנסיבות העניין, לאור עברו הפלילי כאמור, ובפרט בתחום עבירות הרכוש, אני סבורה כי אין מנוס מהפעלת המאסר המותנה במצטבר לכל עונש שיוטל עליו בתיק זה. לעניין זה ראוי להפנות לדברי כבוד השופט ג'ובראן בע"פ 1121/11 **אזולאי נ' מדינת ישראל** [27.11.11]:

"אכן, הלכה היא כי עונש מאסר על תנאי שמופעל נגד נאשם, ירוצה באופן מצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו באותו התיק, אלא אם כן קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהלכה זו. זאת, שכן "המאסר המותנה הינו אם כן בבחינת כרטיס כניסה מחודש אל החברה. אולם, אם נכזבה הציפיה כי המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנידון ירתיעו מלשוב ולבצע עבירות, הרי שנחלש באופן ניכר משקלו של אינטרס השיקום וגובר משקלם של אינטרס הגמול, ההגנה על הציבור, הצורך בהרחקה מהציבור ושיקום בעת המאסר" (ע"פ 4654/03 **וליד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, ניתן ביום 26.6.2006, בפסקה 26)). בנסיבות העניין, לא מצאנו מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה לא מתקיימים במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים את חפיפת עונש המאסר המותנה. זאת, בין היתר, לנוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שהמאסר המותנה לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות סמים שונות".

19. בכוונתי לפסוק פיצוי לנפגעי העבירה, בהתחשב בנזקים הכלכליים שנגרמו ובהתחשב, במקרה של השומר, גם בנזק הנפשי. בקביעת שיעור הקנס אקח בחשבון את הפיצוי שאפסוק לטובת נפגעי העבירה, ואמתן את הקנס.

בהקשר זה אציין כי במסגרת התיק הקודם, נמנע בית המשפט מהטלת קנס כספי על הנאשם, לפנים משורת הדין, והורה תחת זאת כי הוא יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ למשך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר, להימנע מביצוע העבירות שבהן הורשע. מאחר שהצדדים לא התייחסו לכך בטיעוניהם, הדבר יפעל לטובתו של הנאשם ולא אורה על הפעלת ההתחייבות.

סיכום

20. על יסוד כלל השיקולים שמניתי לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 44 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 28.12.15);

ב. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 10 חודשים, אשר הוטל על הנאשם בת"פ 22578-08-12 בבית משפט השלום ברמלה. הנאשם יישא את עונש המאסר המותנה **במצטבר** לעונש שגזרתי עליו בגין תיק זה;

בסך הכל יישא הנאשם 54 חודשי מאסר, אשר מנינם מיום מעצרו;

ב. מאסר בן 12 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יבצע עבירת רכוש מכל סוג שהוא, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק;

ג. קנס בסך 5,000 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, החל ביום 1.10.17 ובכל 1 בחודש, בחודשים שלאחר מכן;

ד. פיצוי כספי בסך 12,130 ₪ לנפגעי העבירה, שיחולק באופן הבא:

(1) 4,000 ₪ למר מיכאל גוזמן (השומר בעת האירוע);

(2) 8,130 ₪ לבעל העסק, פ.ק. גנרטורים וציוד בע"מ;

הפיצוי לכל אחד מהשניים ישולם ב-8 תשלומים, שווים ורצופים, החל ביום 1.2.17 ובכל 1 בחודש, בחודשים שלאחר מכן. אי תשלום אחד מהתשלומים במועד יגרור העמדת כל יתרת הסכום לפרעון מיידי;

זכות ערעור כדין

ניתן היום, ג' טבתג' טבת תשע"ז, 01 ינואר 2017, בנוכחות הצדדים.